P. III. 1815

Serviciul-Mondial

Correspondență internațională pentru studiul problemei jidovești

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 16 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / ungară / spaniolă / română / olandeză
suedeză / daneză / norvegiană / sârbă / croată / bulgară / letonă / lituană

Nr. IV/1 și 2 – 15, 17, 24 + Editura în Frankfurt/Main 1 Ianuarie 1943
15 Ianuarie 1943

P. 122741

3 kr speciale

CUPRINSUL:

1. Cuvântul Führerului de Anul Nou. – 2. La a 50-a aniversare a Reichsleiterului Alfred Rosenberg. – 3. Jidovii în industria de războiu a Uniunii Sovietelor. – 4. Aliații luptă pentru iudaismul mondial. – 5. Planurile jidovilor în Orientul apropiat. – 6. Puterea iudaică în Egipt. – 7. Jidovii și francmasonii în Algeria. – 8. Jidovii în Tunisia. – 9. Jidovii din Tunisia sunt obligați să-și ispășească propriile lor păcate. – 10. Jidovii sunt stăpâni în San Salvador. – 11. Calul troian al jidovimii în cetatea rezistenței noastre. – 12. „Protocoalele Înțelepților Sionului" în lumina ultimilor cercetări.

Cuvântul Führerului de Anul Nou

„Un lucru este sigur: în această luptă nu mai poate încăpea nici un compromis. Europa cât și celelalte continente n'au nevoie de o stare de lucruri, în care tot la 20 sau 25 de ani hienele iudeo-capitaliste să se îndrepte împotriva reconstrucției unei lumi noi, pașnice și înainte de toate unei lumi de dreptate socială, ci ele au nevoie de o îndelungată perioadă de liniște care să le asigure o desvoltare nestânjenită."

(Din ordinul de zi al Führerului către armata germană, dat la 1 Ianuarie 1943.)

„Nu-i nimic mai firesc decât ca acea putere care trăind departe de orice etică umană, vede în aur unicul scop al vieții – să tragă și cel mai mare folos de pe urma tuturor conflictelor și să fie în acel timp și cel mai iscusit organizator al răboaielor: iudaismul internațional. Acesta a fost întotdeauna cel mai de seamă instigator al conflictelor dintre oameni și popoare.

Acestei coaliții internaționale de gheșeftari și jidovilor din spatele ei i-a reușit în trecutul războiu mondial să zăpăcească poporul german prin fraze frumoase și să-i ascundă astfel primejdia ce-l amenința"...

BIBLIOTECA ... Universitară

„Şi nu încape nici cea mai mică îndoială că acest stat va şti să poarte războiul pentru existenţa poporului nostru cu o altă energie decât l-a purtat Germania cea de altă dată. Şi dacă la 1 Septemvrie 1939 am declarat în faţa Parlamentului German, că orice s'ar mai întâmpla, nici timpul şi nici o putere militară din lume nu va putea să doboare statul de astăzi, atunci fiecare german e pe deplin convins că această declaraţie corespunde în întregime adevărului. Şi dacă am mai declarat, că speranţa iudaismului internaţional de a nimici printr'un nou război mondial poporul german sau alte popoare europene, va constitui cea mai gravă iluzie pe care a nutrit-o iudaismul în cursul secolelor, căci nici într'un caz iudaismul nu va izbuti să distrugă poporul german, ci se va distruge pe sine însuşi – apoi nimeni nu se mai îndoieşte astăzi de temeinicia acestei declaraţii. Căci de astă dată nu vor mai fi mânaţi şi jertfiţi pe câmpul de luptă de către o rasă blestemată milioane de oameni cum se cade pentru ca iudaismul internaţional să-şi facă afacerile sale sau să-şi satisfacă poftele sale de ură talmudică.

Că această rasă e instigatoarea principală a acestui război rezultă mai ales şi din alianţa ce-au încheiat-o puteri în aparenţă antinomice în lupta ce-au pornit-o împotriva statelor naţionaliste ale Europei. Căci alianţa dintre statele capitaliste din Vest sau chiar americane cu regimul de falş socialism al bolşevismului a fost cu putinţă numai prin faptul că în amândouă cazurile conducerea e în mâinile iudaismului internaţional. Astfel jidanii de care s'a înconjurat Roosevelt în conducerea Statelor Unite, presa jidovită a Americei, emisiunile radiofonice ale acestor ţări stăpânite de jidani, organizaţiile politice ale jidanilor etc. . . . toate acestea, pe de o parte, şi comandamentul jidovit al Sovietelor, pe de altă parte, sunt unul şi acelaşi lucru. Căci îndată ce adevăratele interese naţionale ale acestor state încearcă să se afirme fie chiar şi numai într'o măsură extrem de redusă, imediat apar şi cele mai mari contradicţii în modul de acţiune şi'n ţelurile înseşi ale războiului. Şi dacă netezirea acestor contradicţii nu se poate face pe altă cale, atunci Intelligence Service-ul britanic găseşte în asasinatul politic ultimul şi cel mai eficace mijloc pentru aceasta" . . .

„E un lucru bine cunoscut, că Anglia şi Franţa anului 1939 nutreau speranţa că poporul german va lepăda ca odinioară armele poate chiar după un timp nu prea îndelungat. Atât poporul german însă cât şi lumea întreagă trebue să ştie că în istoria germană acest lucru s'a întâmplat o singură dată şi nu se va mai repeta. De aceea dacă jidovii Angliei şi ai Americei se încumetă să vestească lumii întregi că intenţia Aliaţilor este de a-i răpi poporului german copiii, de a masacra milioane de tineri, de a distruge Reichul şi de a-l transforma pentru totdeauna într'un obiect de exploatare a coaliţiei capitaliste-bolşevice, atunci această vestire este de prisos, pentrucă aceasta noi o ştim prea bine. Numai că această lume iudeo-bolşevică se pare că nu e conştientă de faptul că Germania naţional-socialistă nu mai poate fi supusă unui asemenea experiment, că ea nu va fi învinsă niciodată şi că nici nu se gândeşte să capituleze vreodată, ci că dimpotrivă, pătrunsă fiind de spiritul celei mai de seamă epoci a istoriei noastre, ea e hotărîtă să termine această luptă numai cu o victorie deplină şi definitivă" . . .

(Din Cuvântul Führerului adresat poporului german la 1 Ianuarie 1943.)

2. La a 50-a aniversare a Reichsleiterului Alfred Rosenberg.

Istoria antiiudaismului din ultimile secole cunoaşte numeroase personalităţi proeminente care în lupta împotriva iudaismului au rămas neclintite pe poziţiile lor. Luptători antiiudaici ca Theodor Fritsch, Profesorul Adolf Bartels, Edouard Drumont, Cavalerul de Schönerer, Lueger, Profesorul A. C. Cuza, Victor de Istóczy, şi mulţi alţii au pregătit terenul unei evoluţii antiiudaice care avea să-şi ajungă apogeul în lupta Reichsleiterului Alfred Rosenberg. Lui i se cuvine un loc de frunte între toţi aceşti pionieri ai antiiudaismului cu atât mai mult cu cât putem afirma că pentru prima oară această luptă, care înainte de toate este lupta sa, va fi încununată cu succes. Meritul său neperitor este de a fi făurit armele spirituale datorită cărora se repurtează în Europa victoriile asupra iudaismului. Dacă astăzi mai mult ca oricând problema jidovească formează focarul preocupărilor europene şi dacă pe continentul nostru această problemă e pe cale să fie definitiv rezolvită, apoi aceasta se datoreşte în prima linie muncii neobosite pe care a prestat-o Alfred Rosenberg.

Ca şi toţi ceilalţi precursori ai antiiudaismului, Alfred Rosenberg şi-a dat seama că această cale, a luptei împotriva iudaismului, este foarte spinioasă şi că trebuesc înfruntate multe lovituri. Totuşi datorită răbdării, idealismului şi curajului său, dar mai presus de toate datorită faptului că soarta a vrut ca să se întâlnească pe acelaşi drum cu Adolf Hitler, Alfred Rosenberg a putut să ajungă la ţelul dorit, acela de a elimina din viaţa poporului german tot ce era străin şi ucigător, asigurând astfel poporului o evoluţie sănătoasă. Alfred Rosenberg s'a născut în oraşul Reval la 12 Ianuarie 1893, aşa dară patru ani după ce poporului german îi fusese dăruit Führerul său Adolf Hitler.

Este interesant de constatat că Rosenberg, la fel ca şi Adolf Hitler, a avut de timpuriu o deosebită predilecţie pentru studiul istoriei. La vârsta de 15 ani Alfred Rosenberg studia acum opera lui Chamberlain „Die Grundlagen des 19. Jahrhunderts" (Principiile secolului al 19-lea) care a avut o influenţă covârşitoare asupra sa, fapt ce se poate vedea şi din scrierile sale de mai târziu. Tot studiul acestei opere i-a atras atenţia asupra problemei jidoveşti care a rămas apoi cea mai de seamă preocupare a întregii sale vieţi.

Ca şi tuturor celorlalţi Germani din ţările baltice, nu i-a fost îngăduit nici lui să ia parte activă la războiul mondial, când se disputa însăşi existenţa poporului german. Pentru a ne da seama cât de grele au fost încercările prin care a trecut în acest timp, e deajuns să amintim doar că în Estonia – care înainte de războiul mondial aparţinea Rusiei – dacă cineva s'ar fi încumetat să vorbească pe stradă limba germană, se expunea riscului de a fi deportat în Sibiria.

In anul 1915 Politehnica din Riga unde Alfred Rosenberg studia architectura, a fost mutată cu întreg corpul ei didactic la Moscova, aşa că Rosenberg a fost nevoit să-şi continue studiile acolo. Era deci pe timpul când anarhia bătea la uşă, iar opera nefastă a comuniştilor şi jidovilor, în plin mers.

Şi ca martor ocular al acestei întregi scrânteli mintale, cu lupte de stradă şi vărsări de sânge, Alfred Rosenberg a ajuns să cunoască marxismul în adevărata sa lumină:

„Primejdia de care sunt ameninţate popoarele sec al XX-lea se numeşte bolşevism. Pentru cercetătorul care aprofundează lucrurile, apare ca o consecinţă logică şi nicidecum ca o simplă întâmplare faptul că cei ce propovăduese şi pledează cauza unei mişcări în întregime anti-europeană, nu sunt Europeni. Karl Marx n'a fost nici German, nici Englez asimilat, ci, ca descendent al unui rabin, el a fost un jidan străin care în timpul marei crize sociale determinată de desvoltarea industrială, n'a arătat nici cea mai mică înţelegere pentru adevăratele puteri creatoare ale popoarelor europene şi de aceea nici n'a fost în stare să clădească un sistem economic şi politic care să ducă la însănătoşarea şi reconstrucţia Europei, ci a elaborat un sistem dogmatic menit să eternizeze spărturile sociale care se iviseră pe atunci pentru a demonstra că aceste spărturi şi conflicte între clasele sociale sunt necesare şi inevitabile . . ."

„Atât el cât şi adepţii săi, recrutaţi din populaţii din ce în ce tot mai degenerată a marilor oraşe ale lumii, o adevărată ceată internaţională de oratori şi literaţi jidani, s'au străduit să fixeze principiile unei doctrine sociale pentru disperaţii unei epoci, care deposedaţi şi înstrăinaţi fiind de pământul ţării lor, n'au fost în măsură să-şi poată da seama de toate nenorocirile câte le cuprindea în sine noua doctrină.

Şi tocmai aceste probleme care de acum înainte vor continua să-l preocupe mereu, au adus o schimbare hotărîtoare în mersul vieţii sale. Impresionat de revoluţia rusă al cărei martor ocular a fost, de dezastrul Germaniei, de condiţiile umilitoare ale armistiţiului ca şi de anarhia care izbucnise în Germania. Alfred Rosenberg s'a hotărît să se pună trup şi suflet în serviciul neamului său şi a devenit astfel peste noapte unul din cei mai de seamă oameni politici ai Germaniei. Cu discursul pe care l-a ţinut la Reval asupra marxismului şi problemei jidoveşti, Alfred Rosenberg păşeşte pentru prima oară în arena vieţii politice. Acest discurs s'a bucurat de un ecou cu atât mai puternic cu cât tema sa era de mare actualitate şi în acelaşi timp ceva cu totul nou. La aceasta se mai adaogă şi faptul că asistenţa trăia încă intens amintirea celor petrecute.

In aceeaşi zi, Rosenberg s'a mutat la Berlin care părându-i-se însă că n'ar constitui un mediu prielnic în care să se poată naşte şi creşte o mişcare politică a luat calea Münchenului, unde sosi chiar în ziua care se proclama republica roşie.

Aici se repeta aceeaşi dramă pe care dânsul o văzuse jucându-se altădată în Rusia: de o parte ja desorientare şi desnădejde, de cealaltă parte dimtrivă: descompunere sistematică, atâţarea instinctel sociale şi intenţia conştientă a iudaismului internaţional de a crea o atmosferă prielnică bolşevizării maselor, pentru a ajunge astfel la dominaţia mondia Cu experienţa sa, Rosenberg şi-a dat seama că şi a singurul leac de folos poate fi numai lămurirea opinpublice asupra bolşevismului şi odată cu aceasta, asupra iudaismului. Cu acest prilej vocea lui Rosenberg a răsunat pentru a doua oară în public împotribolşevismului şi numai cu anevoe a putut scăpa milităenii roşii care voiau să pună mâna pe el.

Tot în timpul acesta, dânsul l-a cunoscut pe Dietr Eckart la a cărui revistă s'a hotărît să colabore fapt care a fost hotărîtor pentru ascensiunea sa pe tică. De atunci încoace Alfred Rosenberg s'a dedi

în întregime studiului problemei jidovești și francmasoneriei.

În 1919 se întâmplă un eveniment de o importanță covârșitoare pentru viața de mai târziu a lui Alfred Rosenberg: este întâlnirea cu Führerul. Rosenberg l-a cunoscut pe Hitler cu prilejul unui discurs al acestuia. După terminarea discursului, cei doi bărbați au avut o convorbire în decursul căreia și-au dat seama că amândoi luptă pentru același crez.

Din această clipă, Alfred Rosenberg l-a însoțit pe Führer în vâltoarea tuturor luptelor. Chiar și în ajunul memorabilei zile de 9 Noemvrie 1923, el a fost prezent în Bürgerbräukeller și a luat parte la marșul dela Feldherrnhalle.

În colaborare cu Dietrich Eckart el a preluat în anul 1922 redacția ziarului „Völkischer Beobachter" a cărui însemnătate a început să crească mereu și care se răspândea în cercuri tot mai largi.

În anul 1924 Alfred Rosenberg a înființat revista „Der Weltkampf", publicație lunară pentru politică, cultură și studiul problemei jidovești din întreaga lume, ceeace constitue o nouă etapă în calea unei combateri temeinice a iudaismului. Prin numele de „Der Weltkampf", pe care l-a dat revistei sale, el a vrut să arate un fapt de care era perfect conștient, anume că problema jidovească va putea fi rezolvită definitiv numai atunci când va fi pusă pe baze internaționale. De timpuriu revista „Der Weltkampf" a început să-și îndeplinească misiunea sa de tribună internațională. În acest organ, alături de numeroși antisemiți germani, și-au spus cuvântul lor și foarte mulți antisemiți de vază din țări străine. Revista „Der Weltkampf" a mai fost și o tribună de orientare politică pentru N. S. D. A. P. în lupta sa împotriva iudaismului. De atunci lupta aceasta a luat proporții vaste și dela inaugurarea la Frankfurt pe Main a secției externe a institutului „Hohe Schule" de către Reichsleiterul Alfred Rosenberg, revista „Der Weltkampf" și-a propus să cerceteze problema jidovească în legăturile sale multiple cu istoria și viața celorlalte popoare.

În anii 1927 și 1928, Alfred Rosenberg participă la două congrese internaționale antisemite: la Budapesta și la Luzern. În cadrul acestor congrese el a afirmat în primul rând necesitatea combaterii iudaismului pe baze internaționale și a făcut apel ca să-și dea mâna toți luptătorii și toate mișcările antiiudaice din lumea întreagă. Aceste propuneri au putut fi realizate abia în anul 1933 prin înființarea „Serviciului Mondial".

În anul 1929, Alfred Rosenberg a fondat „Kampfbund für deutsche Kultur" care a adunat împrejurul ei un mare număr din cei mai de frunte cărturari și artiști germani. Ridicându-se deasupra barierelor dintre partide, această pleiadă de reprezentanți ai științei și spiritualității germane – sufocată de zgomotul reclamei cu care presa mondială iudeo-marxistă elogia liberalismul și bolșevismul – s'a înrolat în luptă spre a apăra cultura și moștenirile spirituale ale poporului german împotriva străinismului desagregant. Ideile sale creatoare, fondate pe un excelent material științific, și le-a cristalizat în numeroase opere pe care le-a dăruit apoi poporului german. În vâltoarea acestor lupte politice pentru poporul german, Alfred Rosenberg a tălmăcit cauzele și a demonstrat fatala necesitate a acestei încleștări. Mai presus de toate însă, el i-a arătat poporului german calea spre mântuire, devenind astfel un adevărat profet și deschizător de drum spre cel de al treilea Reich.

În scrierile sale, Alfred Rosenberg amintește mereu de dușmanul cel mai primejdios: iudaismul. În anul 1920 apăru lucrarea sa „Die Spur des Juden im Wandel der Zeiten" („Urma jidovului în decursul veacurilor") și „Unmoral im Talmud" („Imoralitatea în Talmud"), apoi pe rând: în 1921, „Das Verbrechen der Freimaurerei" („Crima francmasoneriei"); în 1922, „Der staatsfeindliche Zionismus" („Sionismul, dușmanul statului") și „Die Pest in Russland" („Ciuma rusească"); în 1923, „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik" („Protocoalele Înțelepților Sionului și politica mondială a iudaismului"); în 1924 „Börse und Marxismus oder der Herr und der Knecht" („Bursa și marxismul sau stăpânul și sluga"); în 1925 „Die internationale Hochfinanz als Herrin der Arbeiterbewegung in allen Ländern" („Marea finanță internațională ca diriguitoare a mișcărilor muncitorești din toate țările"); în 1926, „Houston Stewart Chamberlain als Verkünder und Begründer einer deutschen Zukunft" („Houston Stewart Chamberlain, propovăduitorul și fondatorul unui viitor german"); în 1928, „Dietrich Eckart, ein Vermächtnis" („Un testament: Dietrich Eckart"); în 1930, „Der Sumpf" („Mlaștina"), etc. În anul 1930, mai apăru și lucrarea sa de căpetenie „Der Mythus des 20. Jahrhunderts" („Mitul secolului al 20-lea"), care este răspândită în milioane de exemplare și contează printre operele literaturii mondiale.

În anul 1930, a înființat Adolf Hitler „NS-Monatshefte", revista lunară a NSDAP.-lui a cărui redactor și editor a devenit mai târziu Alfred Rosenberg. Această revistă a contribuit la o adâncire importantă a ideologiei național-socialiste. Tot în același an, Alfred Rosenberg ajunse membru în Reichstag. Cu aceeași intransigență, Rosenberg a continuat și în acest for lupta împotriva iudaismului ca și cea de înnoire a poporului german, până când în anul 1933, după 14 ani de luptă fără răgaz, a ajuns la țelul dorit: Adolf Hitler prelua conducerea Germaniei.

Lui Rosenberg i-a fost deschisă de acum încolo calea pentru lămurirea poporului german și chiar a lumii întregi, asupra primejdiei jidovești. De aceea a și început sistematic eliminarea jidovilor din viața economică, culturală și spirituală a poporului german. După părerea lui Alfred Rosenberg, problema jidovească pentru Germania va fi rezolvită definitiv „abia atunci când ultimul jidov va fi părăsit teritoriul Marelui Reich".

Tot în acel an, Führerul, în semn de recunoștință pentru meritele lui Alfred Rosenberg, i-a adresat următoarea scrisoare:

„Una din primele condiții ale victoriei mișcării național-socialiste a fost spulberarea mentalității pernicioase și dușmănoase a lumii vechi. Scumpe camarade Rosenberg, începând de pe vremea lui Dietrich Eckart, nu numai că ai înfruntat cu toată intransigența această mentalitate, ci dând o precisă orientare politică și spirituală organului central al partidului, ai contribuit în mod hotărîtor la răspândirea unei noi și unitare concepții de viață."

După cucerirea puterii, Führerul i-a încredințat lui Alfred Rosenberg numeroase misiuni pline de răspundere.

La 1 Aprilie 1933, Führerul i-a încredințat oficiul pentru politica externă a NSDAP-ului, înnalțându-l în același timp la rangul de Reichsleiter. La 24 Ianuarie 1934, Alfred Rosenberg a primit din partea Führerului însărcinarea de a supraveghia și îndruma în noua spiritualitate opera de educație a NSDAP-ului și a organizațiilor sale afiliate. În anul 1937, de ziua muncii, Alfred Rosenberg a primit premiul național pentru artă și știință. După izbucnirea conflictului cu Rusia Sovietică, Führerul, prin decretul din 17 Iulie 1941, l-a numit Comisar General pentru teritoriile ocupate în Răsărit.

Problema jidovească a devenit astăzi o problemă de importanță mondială. Păienjenișul diabolic al iudaismului s'a întins asupra întregii lumi, iar încercarea unui singur popor de a paraliza și zdobri această primejdie, pe socoteala sa proprie, nu poate avea sorți de izbândă. De aceea rezolvirea definitivă a problemei jidovești necesită colaborarea tuturor popoarelor europene, singura chezășie a biruinței.

Necesitatea mobilizării tuturor popoarelor în această luptă mondială împotriva puterii iudaice a determinat înființarea „Serviciului Mondial", spre a strânge astfel sub un singur steag pe toți luptătorii și mișcările antiiudaice din lume. În această luptă împotriva iudaismului internațional, „Serviciul Mondial" s'a bucurat chiar din primele sale începuturi de tot sprijinul și concursul moral al Reichsleiterului Rosenberg. Astăzi, când problema jidovească a devenit atât de acută, el urmărește cu viu interes activitatea desfășurată de institutul nostru care cuprinde cercuri din ce în ce tot mai largi.

Cu prilejul inaugurării secției externe a institutului „Hohe Schule" din Frankfurt pe Main, tocmai aceste gânduri de colaborare a tuturor popoarelor europene în lupta împotriva iudaismului l-a îndemnat pe Alfred Rosenberg să spună următoarele:

„... Deoarece Germania a fost aceea care prin însuși sângele poporului său a spulberat pentru totdeauna dictatura jidovească din Europa și deoarece tot ea poartă de grijă ca întreaga Europă să fie completamente eliberată de parasitismul jidovesc, cred că ne putem permite să le spunem tuturor Europenilor: „Pentru Europa numai atunci va fi rezolvită problema jidovească, când nu va mai rămânea nici un jidov pe continentul european.

... Astfel noi socotim că problema jidovească se află în centrul preocupărilor politice europene, că se impune rezolvirea ei și că va fi rezolvită. Și avem chiar de pe acum convingerea că până la sfârșit, toate popoarele Europei își vor da contribuția la această operă de desinfectare."

Cu înflăcăratul său idealism și cu marele simț de răspundere al unui vechiu luptător național-socialist, Alfred Rosenberg va aduce întreg prinosul său de muncă și de jertfă la rezolvirea tuturor misiunilor pe care Führerul i le-a încredințat spre fericirea poporului german.

Pentru poporul german, precum și pentru mulți luptători antiiudaici din afara granițelor noastre, aniversarea împlinirii celor 50 de ani ai săi constitue un fericit prilej de a-și exprima recunoștința pentru o viață de continuă muncă, luptă și jertfă, puse nu numai în slujba Germaniei, ci și a întregii Europe.

(Serviciul Mondial)

3. Jidovii în industria de războiu a Uniunii Sovietelor.

În nr. 198/1942 al ziarului „Krakauer Zeitung", Profesorul Freiherr von Richthofen a publicat un articol privitor la jidovii din Uniunea Sovietelor. Autorul ne informează că în coloanele ziarului sovietic „Bakinskij Rabotschij" a apărut nu demult o dare de seamă a redactorului jidovo-bolșevic G. A. Pissmann asupra manifestațiilor „antifasciste" care au avut loc la Baku. În această dare de seamă se spune că jidovii din Asserbeidschan s'au hotărît să colecteze sumele necesare construirii a 1000 de tancuri și 500 de avioane pentru armata roșie, în care dânșii văd însuși scutul jidovimii. Cu colecția pusă la cale, jidovii au ținut să facă doar mai multă zarvă decât faptă, căci după datele relatate, toate sumele colectate abia de ajung să acopere costul unui sau a două tancuri. Pe lista de subscripție figurează jidovii cei mai chiaburi din Baku: Profesorii Findes, S. S. și P. Stein, Tarnogradski (Tarnowitzer), Warschawskij (Warschauer) precum și doctorii Bernstein, Leibsohn și Klupt, ca și fotograful Goldstein și sculptorul Ssabsai.

Sumele pe care jidovii sovietici le-au subscris pentru tancuri și avioane sunt manipulate tot de către jidovi, căci în mânile lor se află întreaga industrie de războiu a armatei roșii. Așa spre exemplu jidovul Ivan Isidorovicz Nossenko era mai înainte vreme comisar al poporul pentru fabricarea tancurilor. Nu demult a fost rechemat din acest post, fiind numit comisar al poporului pentru construcția vaselor de războiu, iar în postul de comisar al poporului pentru construcția tancurilor a fost numit consângeanul său jidovul Isaak Moissejewicz Saltzmann.

De altfel și celelalte posturi principale din industria tancurilor din armata roșie sunt ocupate mai toate de către jidovii:

a) Lasar Jakowilewicz Katznelson, Nikolaj Adamowicz Kriwitz, Abram Salomonowicz Wilenskij, Valentin Moisejewicz Efros;
b) Wolf Markovicz Weisberg;
c) Abram Chaimovicz Goldberg, Aptekmann, Boris Israilowicz Kakulowski;
d) Max Aronowicz Moros, Wladimir Samuelowicz Karatschin;
e) Raffael Ssemenowicz Duse;
f) Salomon Tuwjewicz Liwschitz, Alex. Markowicz Gurewicz;
g) Mark Samoilowicz Bärensohn, Jakob Efimowicz Goldstein, Kieselstein, Jakob Isakowicz Njewaschki, Jakob Isajewicz Eisenberg;
h) Chaim Emanuelowicz Rubintschik;
i) Israel Nannowicz Strakowski, Lasar Lwowicz Starkmann, Wladimir Abramowicz Baroch-manskij;
j) Director Korduner.

Toți acești jidovi au fost decorați cu cele mai mari ordine bolșevice. Faptul că jidovii sunt conducători în industria de războiu a Sovietelor, constitue o nouă dovadă că ei sunt în același timp și adevărații stăpâni ai Uniunii Sovietelor.

Oricât de vicleană și perfidă ar fi propaganda anglo-americană, ca nu va putea tăinui faptul că bolșevismul este o organizație jidovească. Armata roșie nu este deci decât un instrument în mânile iudaismului mondial, iar cei ce luptă sub semnul secerei și al ciocanului, urmează să fie jertfiți fără cruțare numai de dragul țelului pe care jidovii îl urmăresc cu acest războiu, anume supremația mondială iudaică.

(Serviciul Mondial)

4. Aliaţii luptă pentru iudaismul mondial.

Trebue să subliniem mereu, că ţările care se află în războiu împotriva Puterilor pactului tripartit, nu luptă în ultimă analiză decât numai şi numai pentru interesele iudaismului mondial. Că şi iudaismul nu vede în actuala încleştare decât un războiu ce se duce pentru însăşi realizarea planurilor sale, se poate prea bine vedea şi din cele publicate în revista jidovească „The American Hebrew" în numărul său din 20 Decemvrie 1940. La pag. 8-a a acestui număr cetim următoarele:

„Niciodată n'au fost poziţiile spirituale ale unui războiu atât de bine definite ca cele ale războiului actual. Omenirea este împărţită astăzi în două tabere care se ciocnesc pe tema unei singure idei. Este lupta între concepţia de viaţa jidovească şi cea a duşmanilor jidovimii, luptă ce se duce astăzi în lumea întreagă."

Prin acestea iudaismul şi-a precizat cu destulă claritate ţelul pe care îl urmăreşte cu acest războiu.

Ţelul final pentru care luptă Statele Unite, Uniunea Sovietelor şi Anglia în acest războiu, este deci acela de a-i asigura pe viitor poziţii parazitare iudaismului din întreaga lume. Conducătorii acestor ţări îşi dau prea bine seama de lucrul acesta. După cum comunică „Manchester Guardian" din 26 Ianuarie 1942, însuşi ministrul aerului în cabinetul britanic, Sir Archibald Sinclair, într'o cuvântare rostită în cadrul congresului anual al Asociaţiei Sioniste din Marea Britanie şi Irlanda, a declarat următoarele:

„Mai mult ca oricând, soarta iudaismului mondial depinde atăzi de victoria popoarelor iubitoare de libertate."

La 23 Noemvrie 1942, s'a anunţat din Geneva că împlinindu-se 25 de ani dela declaraţia Balfour – care a însemnat predarea Palestinei pe mânile jidovilor iar pentru Arabi începutul sclaviei lor – a avut loc la Londra o adunare sionistă în care fostul ministru britanic Greenwood a declarat că:

„Actualul războiu va aduce cu sine şi restaurarea puterii iudaice."

Nici că mai e nevoie să accentuăm că oameni ca Roosevelt, Churchill, Anthony Eden etc. îşi dau toată silinţa să intre în graţiile iudaismului. Chiar şi Stalin, dictatorul sovietic care a vărsat atâta sânge nevinovat, face tot ce-i stă în putinţă numai spre a-i fi iudaismului pe plac. Aceasta mai reiese şi din mesajul pe care jidovii moscoviţi i l-au trimis lui Stalin spre sfârşitul anului 1942.

De curând agenţia Reuter a comunicat că până şi Wilhelmina, regina de odinioară a Olandei, a crezut de datoria ei să-şi manifeste simpatia sa faţă de jidovi. Într'o cuvântare rostită la radio, ca a pledat cauza jidovilor olandezi, exprimându-şi compătimirea pentru soarta lor nenorocită. Ea i-a asigurat pe jidovii olandezi că în cazul unei victorii aliate îi va repune în toate drepturile de mai înainte şi-i va despăgubi pentru toate daunele suferite.

Nu trebuie însă să luăm în tragic aceste promisiuni ale ex-regінei Olandei, care nu se vor realiza niciodată, căci războiul îl vor câştiga Puterile pactului tripartit şi nicidecum Aliaţii. Cu vorbe deşarte, nu va fi nimeni în stare să zădărnicească înfăptuirea Europei noi şi nici să schimbe soarta iudaismului european. De lucrul acesta ar trebui să-şi dea seama şi ex-regina Olandei. Cuvântarea sa rostită la radio nu mai poate fi înţeleasă de popoarele europene şi mai cu seam de poporul olandez.

De altfel în toată cuvântarea sa, ex-regina Wilhe mina şi-a dat silinţa să-i convingă pe jidovi că nutreşte faţă de dânşii sentimente de simpatie ca aliaţii ei Roosevelt, Churchill şi Stalin.

Popoarele conştiente ale Europei însă, desprind d această cuvântare adevărul că toate ţările care lup împotriva Puterilor pactului tripartit ca şi guverne imaginare acreditate jidovilor, au un singur ţel, ace de a restaura puterea iudaismului în toate ţările d lume şi de a pregăti astfel sclavia propriilor l popoare. (Serviciul Mondial)

5. Planurile jidovilor în Orientul apropiat.

Potrivit ştirilor sosite din Ankara, în cercurile arab din „Siria se observă o agitaţie mereu crescândă deoarece Statele Unite ţin neapărat ca să cuprindă Orientul apropiat în sfera lor de influenţă.

Americanii au accentuat mereu că ei sunt hotărîţ să se încuibeze în Orientul apropiat spre a paraliza influenţa britanică şi au avertizat mereu Siria ca s intre în sfera de influenţă politică a Statelor Unite Faptul că Americanii se poartă cu gândul să se cuibărească de-a-binele în Orientul apropiat, a provocat mare îngrijorare în rândurile populaţiei arabe, aşa că întreaga problemă arabă a revenit iarăşi pe primu plan. Aceste agitaţii au luat proporţii mai ales în ultimul timp, după ce a fost publicată ştirea că între Statele Unite şi Marea Britanie a intervenit un acord referitor la delimitarea sferelor de interese în spaţiul arab. În Beirut şi Damasc se ştie că acordul încheiat între Statele Unite şi Marea Britanie nu se deosebeşte aproape de loc de faimosul acord Sykes-Picot din anul 1916. Conform noului plan, Statele Unite revendică pentru sfera intereselor lor: Siria, regiunea petroliferă Mossul, coasta de Vest a Golfului Persic şi Arabia lui Ibn-Saud. Inglia îşi rezervă Egiptul cu gândul de a-l anexa şi Libia precum şi regiunea Bagdad şi Basra ca şi Sudul şi Sudestul Iranului.

Cât de mare este influenţa pe care o exercită iudaismul asupra politicii externe a Statelor Unite, se vede destul de bine şi din faptul că America îşi ridică pretenţiile sale mai ales asupra Palestinei şi Transjordaniei, ceea ce corespunde întocmai dorinţelor iudaismului mondial. Cu concursul Statelor Unite, Palestina şi Transjordania trebue să constitue nucleul unui viitor protectorat jidovesc. Cu alte cuvinte, iudaismul bucurându-se de sprijinul Statelor Unite, năzueşte să întemeieze în Orientul apropiat o mare împărăţie iudaică, fără să mai ţină seama de drepturile populaţiei indigene. Invazia anglo-americană asupra Africei franceze de Nord, care a fost executată din iniţiativa iudaismului american, n'a însemnat deci decât prima fază în realizarea acestui plan. Prin ratificarea acordului între Statele Unite şi Marea Britanie, jidovii cred că planurile lor au ajuns acum într'un stadiu mai avansat.

Potrivit pretenţiilor americane, fruntariile protectoratului jidovesc care urmează să fie întemeiat trebue să coincidă întocmai cu cele menţionate în Testamentul Vechiu, adică până la Eufrat. Acest nou stat jidovesc ar urma să stea la început sub scutul politic şi militar al Statelor Unite, iar capitalul iudeo-sionist să dea viaţă economiei ţării. De pe acum s'a prevăzut ca populaţia arabă – atâta vreme cât va înţelege să-şi plece capul şi să continue o existenţă de sclavie sub despotismul dictaturii iudaice – să fie utilizată ca mână de lucru în întreprinderile marelui capital jidovesc. Este însă clar pentru oricine că dacă Arabii se vor împăca cu această stare de lucruri, vor fi jăcmăniţi fără cruţare de către protectorii lor. De sigur că în acest caz Arabii ar trebui să presteze cele mai grele munci în schimbul unor salarii mizerabile. Acei Arabi care s'ar arăta însă recalcitranţi faţă de stăpânirea jidovească, ar urma ca, potrivit planurilor americane, să fie expulzaţi.

Iată că acum se poate vedea şi mai bine ce va să zică libertatea sau aşa numita autodeterminare a popoarelor preconizată de Roosevelt, de dragul cărora Statele Unite pretind că au intrat în războiu. Potrivit concepţiei americano-democratice, această libertate a popoarelor este deci identică cu dominaţia jidovilor şi robia tuturor celorlalte popoare.

Drept aceea nici nu e de mirare dacă populaţia arabă este atât de neliniştită de desfăşurarea evinementelor politice şi militare. Nedreptăţile de tot felul pe care Arabii din Algeria şi Maroc trebue să le îndure din partea administraţiei militare americane, ca şi diferitele măsuri pe care aceste autorităţi le decretează pe placul jidovilor, demonstrează cât se poate de elocvent populaţiei băştinaşe că atât Englezii cât şi Americanii ştiu să măsoare cu două măsuri şi că numai jidovii sunt şi vor fi mereu cei privilegiaţi. De sigur că această stare de lucruri va determina şi mai mult creşterea nemulţumirilor populaţiei arabe. Prin toată atitudinea lor, exponenţii politicii americane lasă să se vadă că Statele Unite îşi vor pune în joc toate mijloacele de care dispun spre a înfăptui planurile jidovilor asupra Palestinei, oricare ar fi nemulţumirile Arabilor. In orice caz, un fapt este sigur, anume ca jidovii bucurându-se de concursul Statelor Unite, nu cruţă nici un mijloc spre a transforma în fapt împlinit planul lor de a întemeia în Orientul apropiat o mare împărăţie iudaică pe pielea popoarelor arabe. (Serviciul Mondial)

6. Puterea iudaică în Egipt.

Puterea iudaismului creşte şi înfloreşte în toate ţările de sub dominaţia engleză. Cu cunoscuta lor vicleniе, jidovii au ştiut să profite de faptul că Anglia a fost şi este mereu dispusă să reprezinte interesele jidoveşti şi să netezească jidovilor calea spre o prosperitate economică. In toate aceste ţări, jidovii şi-au consolidat poziţiile lor în aşa măsură încât până în cele din urmă au ajuns adevăraţi stăpâni. Acesta este şi cazul Egiptului. Numărul jidovilor din Egipt a crescut mai ales în ultimii ani. In anul 1900 trăiau în această ţară 25 de mii de jidovi. In anul 1927 erau acum 63 de mii, iar în anul 1945 numărul lor crescuse până la 72 de mii. Actualmente în Egipt – a cărui populaţie se cifrează la 15 milioane de locuitori – trăiesc cam 90–100 de mii de jidovi. In ultimii 40 de ani numărul lor a devenit deci de patru ori mai mare. In opoziţie cu poporul egiptean jidovii de aici au luat o atitudine cât se poate de ostilă faţă de Italia şi de Reichul german. Această se poate vedea mai ales din presa egipteană pe care jidovii au ajuns s o monopolizeze de-a-binele. In Cairo, din cele 20 ziare în limba franceză, 18 sunt editate sau redactate de jidovi; din cele patru ziare în limba engleză, 3 sunt jidoveşti. Tot în mânile jidovilor se află şi 4 ziare din cele 6 câte apar în Alexandria, ca şi toate ziarele din Port Said scrise în limba franceză.

Incă din anul 1925 – aşa ne informează numărul din 27 Septemvrie 1942 al ziarului „Deutsche Zeitung" ce apare la Budapesta – jidovii fiind stăpânii presei, s'au dedat le cea mai desmăţată propagandă împotriva Puterilor Axei şi au căutat să boicoteze mărfurile germane. Fireşte că presa jidovească din Egipt n'a ezitat să îndeplinească funcţiunea de oficină a propagandei engleze. In întreaga ţară jidovii mai erau şi informatori şi agenţi provocatori ai Egiptenilor care luptau pentru liberate, ca apoi să-i denunţe Englezilor. Toată această agitaţie anglofilă, dar în acelaşi timp antigermană şi antiitaliană, era condusă de jidovul Léon Castro, un avocat din Cairo care mai era în acelaşi timp şi preşedintele faimoasei „Ligi împotriva Antisemitismului".

Dar jidovii s'au folosit în Egipt şi de calea diplomatică pentru a asmuţa lumea împotriva Germaniei şi Italiei. Astfel între anii 1930–1936 consul general al Ungariei la Alexandria a fost jidovul Ladislaus Polnauer, iar consul al Danemarcei a fost Pollac, tot de origine jidovească. Sir Miles Lampson, ultimul comisar general al Angliei, iar mai târziu primambasador pe lângă regatul „liber" al Egiptului, e căsătorit cu jidoavca Castellani.

La fel şi viaţa economică a Egiptului stă complet amente sub influenţa jidovească. Jidovii au înţeles să pună stăpânire de cu bună vreme pe toate poziţiile dominante ale economiei acestei ţări. Incă pe când economia egipteană abia începea să se înfiripeze, banca jidovească Oppenheim i-a împrumutat statului suma de 3 milioane pfunzi sterlini, pentru care storcea o dobândă de nu mai puţin de 26,9 la sută.

Un rol dominant în afacerile bancare din Egipt îl joacă mai cu seamă cele două familii jidoveşti Masseri, cu a căror capital lucrează banca lor particulară care le poartă şi numele, şi Cattaui, care dirijează din umbră banca Suarez. Banca Suarez la rândul ei stă în strânse legături cu concernul naţional egiptean Misr.

De altfel atât acest războiu cât şi toate celelalte n'au fost pentru jidovii de pretutindenea decât un prilej binevenit de a realiza câştiguri cât se poate de mari. Iar corupţia pe care jidovii Egiptului o întreţin astăzi, e în continuă creştere, fără însă ca presa care e în mâna lor, să amintească ceva de lucrul acesta.

In urma riguroaselor rechiziţii executate de către trupele de ocupaţie, criza articolelor de strictă necesitate a devenit foarte acută. Jidovii care au dosit prin speculă munţi de alimente – în mare parte primite prin mită dela trupele de ocupaţie – le vând acum în schimbul unor preţuri scandaloase populaţiei nevoiaşe din Egipt, căreia îi storc astfel până şi ultimul ban. Englezul le fură Egiptenilor înghiţitura de pâne, iar jidovul le ia banii. Astfel se îmbogăţeşte şi unul şi altul pe spinarea bietului popor băştinaş.

Ca şi băncile, tot astfel şi marile magazine de mărfuri, cele mai multe hoteluri şi – se'nţelege – bursa bumbacului se află în mâni jidoveşti.

Influenţa jidovească în Egipt se datoreşte în mare măsură şi faptului că numeroşi funcţionari guvernamentali sunt masoni. Francmasoneria a înţeles ca pe fraţii lojelor egiptene să-i facă vasali supuşi Angliei

şi jidovilor. Numărul total al masonilor egipteni se cifrează la două mii. Ei sunt organizaţi în „Marea Lojă Naţională a Egiptului" cu sediul în Cairo. Această lojă supraveghiază şi controlează activitatea a circa 60 de loje din Egipt, Siria, Palestina şi Irac. In oraşul Cairo există nu mai puţin de 26 loje dintre care 17 arabe, 4 greceşti, 3 engleze, una franceză şi una jidovească. Toate aceste loji şi-au însuşit fără nici o rezervă cauza iudaismului mondial şi sateliţilor săi.

Este îmbucurător faptul că propaganda jidovo-masonică n'a prins în rândurile populaţiei egiptene care e pe deplin conştientă de scopurile urmărite cu o asemenea propagandă. De altfel în Egipt, jidovii au devenit cât se poate de nesuferiţi şi pretutindeni li se întoarce spatele. Egipteanul îl priveşte pe jidov cu aceeaşi neîncredere ca şi pe Englez, căci îşi dă seama că ambii îi sunt duşmani. Ca şi Arabii din Palestina, tot astfel şi popor egiptean îşi aşteaptă eliberarea de jugul jidovo-britanic.

(Serviciul Mondial)

7. Jidovii şi francmasonii în Algeria.

In numărul său din 4 Decemvrie 1942, cunoscuta revistă franceză „Gringoire" publică un articol în care zugrăveşte influenţa jidovilor şi a francmasonilor în Algeria. Din acest cuprinzător articol ne mărginim să reproducem doar următoarele pasagii:

„Anglia trimitea în Algeria şi francmasoni care cu timpul să-i ducă la înfăptuire planurile sale..."

„... Un remarcabil exemplu pentru cele afirmate mai sus, ni-l oferă oraşul Saïda unde până în anul 1900 nu găseai nici urmă de jidov, dar care în anul 1931 adăpostea un număr de 1.005 jidovi. Ei s'au strecurat pe nesimţite, s'au oploşit acolo şi au început să se înmulţească aşa ca şi coloniile de furnici roşii din Mexic, cu alte cuvinte în progresie geometrică."

In anul 1938, Algeria număra 25.000 jidovi la 265.000 locuitori, adică nu mai puţin de cât nouă la sută. Acest procentaj e cu atâta mai important, cu cât cei nouă la sută de jidovi ocupă cele mai de seamă izvoare de îmbogăţire.

Astfel în comerţul cu mobile, din 62 negustori 22 sunt jidovi; odică 35%. Jumătate din comerţul cu articole casnice e pe mâni jidoveşti, ca şi 61% din comerţul cu bijuterii, iar podoabele indigene sunt chiar în proporţie de 85 la sută fabricate jidoveşti.

Jidovii au acaparat spre a specula 60 la sută din comerţul de grâu şi alte cereale şi mai au pe mâna lor fabricarea lingeriilor în proporţie de 50 la sută; comerţul cu piei şi blănuri, 80 la sută; comerţul cu gros cu stofe, 90 la sută; comerţul cu tricotaje şi mărunţişuri, 95 la sută. Jidovi bat însă recordul în comerţul cu detail cu ţesături indigene, unde se găsesc doar trei Francezi faţă de marea masă a jidovilor proprietari de fabrici în care toţi muncitorii sunt musulmani.

In acelaşi timp, a prins rădăcini şi francmasoneria.

In anul 1832 Marele Orient fondase două loje: una în Algier, iar cealaltă în Bone (lojele „Belisaire" şi „Ismaïl"). In anul 1834 a fost fondată în Oran loja „L'Union africaine" şi în 1839 o a doua lojă la Bone „Les Arts inséparables".

In anul 1842 ia fiinţă la Philippeville loja „Les Enfant de Mars", în 1843 loja „Les Trinosophes africains" la Mostaganem, iar în 1846 se deschid alte două loje la Bone, ceea ce face în total patru.

In anii următori au luat fiinţă tot mai multe loje. Aşa de pildă în 1901 au fost fondate în Algeria patru loje, iar în 1904 altele patru. In sfârşit, în 1936 fiinţau în Algeria nu mai puţin de 42 de loje, fapt care demonstrează chiar şi celor profani în materie, cât de puternică este francmasoneria în această ţară.

Guvernul din Vichy îndepărtase această ciumă. Pe lângă măsurile ce le luase spre a pune capăt nefastei influenţe jidoveşti, dizolvase şi toate lojele masonice din Africa de Nord.

După invazia Anglo-Americanilor în Africa de Nord, Roosevelt a luat iniţiativa să instaureze din nou supremaţia iudaismului şi drept urmare au fost redeschise toate lojele francmasonice din Africa de Nord.

Izgonirea intruşilor anglo-americani de pe pământul Africei de Nord este deci o datorie care se impune nu numai Franţei ci şi întregii Europe. Mai presus de toate ea ar fi un act de dreptate socială, căci odată cu Anglo-Americanii vor fi alungaţi din Africa de Nord va fi şi populaţia arabă eliberată de jugul jidovesc.

(Serviciul Mondial)

8. Jidovii în Tunisia.

Nu mult înainte de invazia Anglo-Americanilor în Africa franceză de Nord, Several, cunoscutul ziarist şi colaborator al revistei „Je suis Partout", a făcut o anchetă asupra influenţei jidovilor în Tunisia.

Sunt pe cât se poate de interesante concluziile la care a ajuns acest ziarist francez în articolul său intitulat: „Jidovii din Tunisia" şi apărut în „Je suis Partout" din 11 Decemvrie 1942:

„Aproximativ 50.000 de jidovi controlează şi dirijează întreaga viaţă a mai multor milioane de locuitori, îi terorizează pe Arabi, prigonesc pe naţionaliştii francezi, se dedau la o propagandă făţişă şi neînduplecată împotriva Mareşalului şi a Franţei şi cu puterea arginţilor lor ca şi aceea a omnipotenţei lor economice, sabotează opera de redresare naţională care abia ce începuse în urma armistiţiului. După părerea noastră, nicăiri în cuprinsul imperiului colonial n'a fost mai apăsător jugul şi tirania jidovească ca în Tunisia."

Din constatările ziaristului francez Several reiese deci cu prisosinţă că jidovii din Tunisia au profitat de orice ocazie spre a asmuţa populaţia împotriva Franţei Mareşalului Pétain. Aceeaşi jidovime care a târît Franţa cea atât de greu încercată, în războiu împotriva Germaniei lui Adolf Hitler, continuă acum să-i provoace poporului francez răni peste răni. Pentru iudaism, poporul francez a fost bun doar pentru ca să-l târască în războiu. Odată ce fiind învins, a depus armele şi n'a mai vrut să audă de îndemnul jidovului Mandel-Rothschild – de a continua războiul în Africa – iudaismul şi-a arătat ura şi împotriva Franţei. Din acel moment iudaismul a făcut tot ce i-a stat în putinţă spre a mâna poporul francez pe calea pierzării. In Tunisia jidovii luaseră atitudinea unor adevăraţi stăpâni ai ţării, iar pe Arabii băştinaşi îi tratau ca pe sclavi.

In regiunea Tunisiei ocupată de puterile Axei însă, despotismul jidovesc a fost înlăturat spre bucuria populaţiei băştinaşe care este plină de recunoştinţă pentru liberarea sa de jugul jidovesc.

(Serviciul Mondial)

9. Jidovii din Tunisia sunt obligaţi să-şi ispăşească propriile lor păcate.

Este un fapt pe deplin cunoscut că invazia anglo-americană asupra Africei de Nord a fost executată din iniţiativa iudaismului american care a găsit o coadă de topor în persoana preşedintelui Roosevelt. Drept aceea, prima măsură cu caracter administrativ pe care a luat-o generalul Eisenhower în Africa franceză de Nord, a fost aceea de a abroga legile antiiudaice ale guvernului din Vichy, decretate cu scopul de a ocroti populaţia băştinaşă împotriva jidovilor. Cu această măsură el n'a urmărit altceva decât să le creeze jidovilor în aceste teritorii o poziţie preponderentă pe pielea populaţiei indigene. Lojele masonice care fuseseră dizolvate de către guvernul din Vichy au fost redeschise, iar comuniştii care se aflau în lagăre de concentrare, au fost eliberaţi.

Prin aceste măsuri Anglo-Americanii s'au dat de gol; oricine poate să vadă acum că ei sunt în solda jidovimii şi că nu urmăresc altceva decât să transpună în fapt împlinit planurile pe care le urmăreşte iudaismul mondial în acest războiu.

De aceea singura mântuire a tuturor popoarelor neiudaice vor aduce-o numai Puterile pactului tripartit care s'au încleştat cu iudaismul într'o luptă pe viaţă şi pe moarte. La 28 Decemvrie 1942, ziarul „Giornale d'Italia" publică o ştire din Tunisia din care se vede foarte bine deosebirea cu care sunt trataţi jidovii în regiunea Africei de Nord ocupată de Anglo-Americani şi'n cea ocupată de Puterile Axei. Astfel la postul de radio „Stimme der Wahrheit" s'a comunicat – aşa anunţă ziarul sus amintit – că marele comandament al forţelor Axei din Tunisia le-a impus jidovilor o amendă de 20 de milioane de franci, sumă ce urmează a fi distribuită Arabilor, drept despăgubire pentru daunele cauzate de atacurile aeriene ale Anglo-Americanilor.

Aşa dar în timp ce Anglo-Americanii le oferă jidovilor tot felul de privilegii de pielea pupulaţiei indigene, Puterile Axei respectă drepturile Arabilor în patria lor, ocrotesc populaţia împotriva Jidovo-Anglo-Saxonilor care încearcă să-i invadeze, iar jidovilor care poartă vina şi răspunderea invaziei anglo-americane asupra Africei franceze de Nord, le impune să plătească din punga lor toate pagubele cauzate de bombardamentele duşmane. Oricine care va judeca nepărtinitor această măsură o va găsi justă şi echitabilă. Deci în timp ce Anglo-Americanii luptă pentru interesele jidovilor împotriva populaţiei băştinaşe, Puterile Axei luptă împotriva celor care s'au făcut vinovaţi de izbucnirea acestui războiu şi ţin partea Arabilor spre a le asigura dreptul la viaţă şi spre a-i elibera din sclavia capitalismului jidovo-anglosaxon. Astfel cele două tabere şi-au precizat poziţiile: e un contrast izbitor de o importanţă hotărîtoare pentru victoria finală a Puterilor pactului tripartit.

(Serviciul Mondial)

10. Jidovii sunt stăpâni în San Salvador.

Deoarece actualul războiu împotriva Puterilor pactului tripartit a fost înscenat de către jidovii ce năzuesc să dobândească supremaţia mondială, este şi firesc ca toate ţările care s'au angajat în războiu împotriva acestor popoare antiiudaice să se afle toate sub dominaţia jidovească şi să nu facă decât jocul intereselor iudaice. Acesta este şi cazul micei republici San Salvador care se ştie că se află în războiu împotriva Puterilor pactului tripartit, cu toate că n'a avut nici cel mai mic motiv politic, economic sau de orice altă natură, ce ar putea să motiveze acest pas.

San Salvador a fost pur şi simplu târît în războiu de către jidovii săi şi cei americani care au finanţele ţării în mâinile lor.

Că republica San Salvador se află sub dominaţia jidovească, se poate vedea şi din relatările amănunţite ale ziarului italian „Messagero" din 7 Noemvrie 1942, potrivit cărora politica acestei ţări se află completamente în mânile jidovilor care sunt stăpânii vieţii ei financiare şi economice. Aceasta la rândul ei e dependentă de industria şi de consorţiile financiare ale Statelor Unite. In felul acesta, cam 1500 de jidovi dispun de soarta a două milioane de locuitori. Două treimi din aceşti jidovi sunt masoni şi ca atare activează potrivit directivelor acestei puteri deasemeni iudaică. Faţă de această state de lucruri populaţia din San Salvador este cât se poate de nemulţumită.

Aşa dară pretutindeni aceeaşi poveste. Când o ţară ajunge sub dominaţie iudaică, atunci interesele propriului ei popor sunt jertfite fără cruţare. Iar dacă se întâmplă cumva ca poporul respectiv să se ridice şi să pornească împotriva jidovilor asupritori, atunci, în conformitate cu dispoziţiile legilor introduse la dorinţa jidovilor şi cu concursul întregului aparat al puterii executive care la fel stă la cheremul jidovimii, este introdusă din nou „ordinea", iar poporul rebel pus la punct. In felul acesta orice acţiune antiiudaică este suprimată încă în faşe, iar ţărilor care stau sub dominaţia iudaică, nu le este îngăduit să se abată câtuşi de puţin din drumul pe care i l-au trasat jidovii, ci trebuie să-şi poarte jugul până la desnodământul fatal.

(Serviciul Mondial)

11. Calul troian al jidovimii în cetatea rezistenţei noastre.

Intr'un articol al său, cunoscutul ziar românesc „Porunca Vremii" se ocupă pe larg cu Congresul Mondial jidovesc din 1942 care a avut loc la New-York. Discursurile ce s'au rostit în cadrul acestui congres – aşa subliniază ziarul – constitue o davadă că... „războiul acesta a fost pus la cale de jidovime. Izrael nu aşteaptă dela acest războiu numai emanciparea lui planetară, numai recucerirea situaţiei sale şi a poziţiilor pierdute în Europa, ci şi instaurarea dominaţiei lui mondiale".

Cu atât mai interesant este însă faptul că însuşi Chaim Weizmann a precizat că iudaismul a introdus calul troian în cetatea rezistenţei noastre şi că milioanele de jidovi care se mai găsesc în Europa sunt factorul esenţial al prăbuşirii popoarelor.

„Jidovimea – aşa continuă „Porunca Vremii" – nu doreşte numai biruinţa inamicului, ci militează cu toate puterile ei pentru înfrângerea noastră şi pentru victoria duşmanului. Aliaţii cei mai preţioşi ai Anglo-Americano-bolşevicilor, spune Weizmann, sunt jidanii din Europa, cu frontul pe care ei îl constitue în sânul naţiunilor noastre. Şi are dreptate deplină: jidanii sunt agenţii defetismului, sunt colportorii propagandei inamice.... sunt antenele, trupele de avantgardă ale invaziei duşmane."

„Dacă Anglo-Americano-bolşevicii – aşa termină articolul – pot să fie satisfacuţi de contribuţia jidovimii, Europenii nu sunt oare datori să se seziseze de mărturiile şefului jidovimii mondiale şi în consecinţă nu se simt obligaţi să scoată calul troian din cetate?"

Popoarele Europei însă nu numai că sunt în gardă, dar ele refuză să creadă că agitaţiile jidoveşti ar mai putea dăinui lungă vreme. In curând nu va mai exista în Europa acest front invizibil al jidovilor, pentrucă popoarele europene le vor paraliza intenţiile lor criminale. Conducătorul jidovilor sionişti dr. Chaim Weizmann s'a prea pripit să triumfeze. Calul troian al jidovilor va ajunge o biată mărţoagă şi în scurtă vreme chiar şi jidovul Chaim Weizmann va fi nevoit să recunoască, că profeţiile ce i le-a făcut consângenilor săi şi Aliaţilor nu sunt decât simple miraje şi că victoria finală nu mai poate aparţinea decât Puterilor pactului tripartit. (Serviciul Mondial)

12. „Protocoalele Înţelepţilor Sionului" în lumina ultimilor cercetări.

In broşura sa apărută sub titlul „Congresul conspiraţiei mondiale din Basel"[1]), Alfred Rosenberg face următoarele constatări privitoare la originea Protocoalelor:

„Protocoalele au fost elaborate de un grup de jidani care fiind pe deplin conştienţi atât de puterea bancară a iudaismului cât şi de monopolul ce-l dobândise acesta asupra presei mondiale, s'au gândit să treacă la întemeierea unei dominaţii mondiale a iudaismului. Acest plan era de altmintrelea în deplină concordanţă cu linia istoriei lor de trei mii de ani."

Pentru alcătuirea planurilor, aceşti jidani din rândurile cărora făcea parte şi Theodor Herzl, s'au folosit de o serie întreagă de lucrări revoluţionare şi jidoveşti, conţinutul cărora l'au răstălmăcit după cum le-a dictat interesul pe care-l nutreau. Acest plan al lor a căzut apoi în împrejurările arătate de Nilus în mânile editorului rus. Cu aceste constatări precise s'ar putea încheia orice discuţie asupra Protocoalelor Inteleptilor Sionului.

De altmintrelea şi cercetările ulterioare care s'au făcut cu prilejul procesului dela Berna asupra autenticităţii Protocoalelor au ajuns şi ele la rezultatul că concepţia lui Alfred Rosenberg cu privire la originea Protocoalelor este şi va rămâne o solidă bază de plecare pentru toate cercetările care ar urma să se mai facă de acum încolo asupra Protocoalelor.

In zădar a încercat iudaismul internaţional, după terminarea războiului mondial, să conteste originea iudaică a Protocoalelor şi în zădar s'a străduit să-şi susţină acest punct de vedere cu diferite mijloace de argumentare, care nu aveau însă nimic de a face cu normele unei serioase investigaţii, ci aveau doar valoarea unei bune metode de camuflare şi de ducere în eroare. Aceste atât de neiscusite încercări ale iudaismului mondial de a prezenta Protocoalele ca o născocire, u fals, comis de către duşmanii iudaismului, n'au fo socotite de însuşi iudaismul internaţional ca oportun decât atâta timp cât, după întemeierea Uniunii iude bolşevice din Rusia, după încheierea alianţei iude anglosaxone şi a înfiinţării suprastatului iudeo-fran masonic cu denumirea de Societatea Naţiunilor, jidan nutreau credinţa unei apropiate şi definitive biruin asupra tuturor celorlalte popoare.

Şi deşi ştiut este că minciunile n'au viaţă lungă iudaismul a socotit totuşi că minciunile răspândite d el cu privire la originea Protocoalelor vor izbuti s camufleze măcar atâta vreme planurile sale de domi naţie mondială, până când va ajunge întradevăr în situaţia de a-şi impune această dominaţie.

Dar nu mai încape astăzi nici cea mai mică îndoială că răspândirea şi cunoaşterea temeinică a Protocoale lor pe tot teritoriul european într'un timp când iudais mul e încă în plină luptă pentru dobândirea dominaţie sale mondiale, constitue o lovitură dintre cele mai grave şi penibile pentru jidani, deoarece ei îşi văd dintrodată demascate intenţiile de a ajunge încet şi pe nesimţite la dominaţia mondială şi la zugrumarea vieţii tuturor cerlorlalte popoare. Şi se poate spune că această descoperire încă la timp a planului strategic al iudaismului internaţional îi va fi fatală acestuia.

Ţinând seama de marea importanţă ce o au Protocoalele în lupta împotriva iudaismului, vom schiţa pe scurt istoria originii lor în lumina ultimilor cercetări.

Suntem îndreptăţiţi să admitem astăzi că textul Protocoalelor, aşa cum ne-a fost desvăluit în-cele două versiuni asemănătoare ale scriitorilor ruşi S. A. Nilus şi Butmi, e opera unui francmason francez. Probabil că această scriere a fost întrebuinţată pe la 1890 la ţinerea unei serii de trei conferinţe, în trei zile succesive, într'o loja francmasonică[2]).

Fireşte că aceasta nu spulberă întru nimic concepţia despre originea iudaică a Protocoalelor, mai întâiu pentru că francmasoneria mondială n'a fost niciodată altceva decât un organ executiv al iudaismului internaţional şi într'al doilea rând pentrucă nu încape nici o îndoială că textul de astăzi al Protocoalelor, deşi e un produs francmasonic, a fost totuşi elaborat pe baza unui program jidovesc cu mult mai vechiu.

Inşişi jidanii recunosc că în marginile francmasoneriei mondiale există o clică francmasonică pur jidovească. Căci iată bunăoară ce scrie un jidan care se ascunde sub iniţiala W. şi a avut rangul de venerabil al lojei „Muntele Sinai" din Paris, în articolul „Rolul Izraeliţilor în cuprinsul francmasoneriei", publicat în „Archives Israélites de France" din anul 1844, vol. 5, pag. 425: „A început şi timpul prigoanei. Proscrişi fiind pretutindenea, erau împrăştiaţi peste toată suprafaţa pământului. Ei îşi aveau francmasoneria lor deosebită, se foloseau de semne şi cuvinte înţelese numai de ei şi aveau locuri tainice de întâlnire în care îşi aranjau interesele personale şi-şi serbau sărbătorile lor religioase."

Oameni vrednici de crezare printre care citâm în primul rând pe exrabinul S. K. Ephron – care începând din 7 Iunie 1921 şi până'n ziua morţii sale întâmplate la 23 Iunie 1925 a trăit în mănăstirea Sf. Paraschiva din districtul Şabat în Jugoslavia[3]) – declară că planul general de dominaţie mondială a iudaismului internaţional, aşa cum e cuprins în textul Protocoalelor, a fost cunoscut de cercuri iniţiate jidoveşti încă cu ani de zile înainte de publicarea Protocoalelor de astăzi.

De altmintrelea putem admite că şi cunoscutul discurs funerar, rostit în cimitirul din Praga şi publicat în romanul „Biarritz" al lui Sir John Retcliffe (pseudonimul lui Hermann Goedsche) – discurs care fusese inspirat probabil de cuvântarea unui rabin, rostită la Simferopol în anul 1859 – constitue o versiune mai veche a programului iudaic cuprins în Protocoale[4]).

Afară de aceasta dr. Hans Jonak von Freyenwald[2]) ne-a arătat temeiurile care-l fac să creadă că politicianul şi scriitorul iudeu Achad Haam (Ascher Ginzburg) s'a ocupat prin anul 1889, în cadrul activităţii desfăşurate de loja francmasonică „Bene Mosche", de un text mai vechiu al Protocoalelor. Iar puntea de legătură dintre cele două texte mai vechi ale Protocoalelor care ne sunt cunoscute (Rabbi Reichhorn şi discursul funerar din romanul „Biarritz") şi textul de azi al Protocoalelor o formează cartea lui Maurice Joly „Dialogue aux Enfers entre Macchiavel et Montesquieu ou la politique de Macchiavel au XIXe siècle par un contemporain"[5]).

Nu încape nici o îndoială că Maurice Joly a fost un francmason şi că a întreţinut legături strânse cu cercurile jidoveşti. Nu se ştie însă nici până astăzi dacă el însuşi n'a fost cumva de origine jidovească, o problemă care de altmintrelea, dacă ţinem seama de strânsele sale legături de prietenie cu Karl Marx, Adolphe Crémieux şi cu francmasonul de origine jidovească Gambetta, nici nu prezintă o importanţă prea mare. O deosebită importanţă pentru problema care ne preocupă aici ne prezintă însă faptul că Theodor Herzl, fondatorul Sionismului, referindu-se în romanul său „Altneuland" (ediţia a X., pag. 243) la Dialogul lui Joly, vede în acest Dialog un program iudaic. Aceeaşi importanţă ne-o prezintă apoi şi constatarea că alte capitole ale scrierilor lui Herzl prezintă o identitate frapantă cu pasagii întregi din citatul discurs funerar şi din Protocoalele Înţelepţilor Sionului şi că deci există o solidă punte de legătură între Herzl şi Joly pe de o parte şi între Herzl şi Protocoalele ca şi versiunele mai vechi ale acestora, pe de alta[6]).

Mai rămâne să se precizeze de acum înainte legătura dintre un pasaj din lucrarea lui Du Mesnil Marigny „Histoire de l'Economie des anciens peuples" (vol. 2, pag. 58 etc., apărută în anul 1872 la Paris în editura Henry Plon în ediţia a doua) şi textul Protocoalelor, cât şi legătura dintre Dialogul lui Joly şi versiunele mai vechi ale Protocoalelor care ne sunt cunoscute până astăzi. La fel puţin cunoscută ni-e şi personalitatea lui Du Mesnil Marigny, cât şi relaţiile sale cu iudaismul şi francmasoneria.

Cum de a ajuns acest text al Protocoalelor, elaborat de un francmason francez cu deosebire pe baza Dialogului lui Joly, în mânile Arienilor?

Dr. Hans Jonak von Freyenwald[8]) ne informează că între anii 1880 şi 1890 a trăit la Paris, unde întreţinea o agentură secretă de informaţii politice destinate unor importante personalităţi din Rusia, domnişoara Justine Glinka, fiica unui general rus. Inainte de 1894 dânsa a părăsit Parisul şi s'a retras la moşia ei din districtul Czern. Dintre toate scrierile şi documentele ce le-a dus cu ea, cea mai de seamă a fost desigur copia textului Protocoalelor pe care izbutise s'o sustragă unui francmason francez de marcă. In Rusia dânsa a încredinţat această copie a Protocoalelor moşierului Alexej Nikolajewicz Suchotin, un prieten de al ei din acelaşi district al Czernului. Suchotin a multiplicat în anul 1895 această scriere şi a împărţit-o la câţiva dintre prietenii săi printre care se aflau şi Philipp Petrowicz Stepanoff, procuratorul autorităţii sinodale din Moscova şi scriitorul George Butmi, iar în anul 1901 i-a dat un exemplar şi scriitorului Sergej Alexandrowicz Nilus[7]).

Cea mai veche tipăritură a Protocoalelor care ni-e cunoscută până astăzi este aceea a antisemitului Paul Kruszewan, apărută în ziarul „Snamja" din Chişinău, între 26 August şi 7 Septemvrie 1903[8]). Textul tipărit de Kruszewan e o simţitoare prescurtare a textului originar.

După cum ne informează fiul lui Nilus, textul integral al Protocoalelor să fi fost tipărit pentru prima oară în iarna anilor 1902/1903 în ziarul „Moskowskija Wiedomosti".

In anul 1905 Sergej Alexandrowicz Nilus[9]) a tipărit Protocoalele în a doua ediţie a cărţii sale „Welikoje w malom i Antichrist kak bliskaja politischeskaja wosmoschnost" („Lucruri mari în cele mici şi Antichrist ca o apropiată posibilitate politică"). Antichrist ca o apropiată posibilitate politică").

Ediţia a III-a a cărţii lui Nilus a apărut în anul 1911, iar ediţia a IV-a cu titlul nou de „Blis jest pri dwerech" („E în faţa uşii"), în anul 1917[10]).

---

[1]) Alfred Rosenberg, „Der Weltverschwörerkongress zu Basel". Franz Eher 1927, p. 30.

[2]) Dr. Hans Jonak von Freyenwald: „Der Berner Prozess um die Protokolle der Weisen von Zion". p. 5. Editura U. Bodung. Erfurt 1939.

[3]) Dr. Karl Bergmeister: „Der jüdische Weltverschwörungsplan", p. 18. Editura U. Bodung, Erfurt. 1937. – U. Fleischhauer: „Die echten Protokolle der Weisen von Zion", p. 410–413.

[4]) —, —, p. 62–64.

[5]) Joly: „Dialogue aux Enfers entre Macchiavel et Montesquieu ou la politique de Macchiavel au XIXe siècle par un contemporain". Bruxelles, Imprimerie de A. Mertens et fils. 1864.

[6]) Dr. Hans Jonak von Freyenwald: „Der Berner Prozess ...", p. 6. Editura U. Bodung 1939.

[7]) S. A. Nilus: „Lucruri mari în cele mici şi Antichrist ca o apropiată posibilitate politică". Ediţiile 1905 şi 1907.

[8]) Dr. Hans Jonak von Freyenwald: „Der Berner Prozess ...", p. 7.

[9]) Dr. Karl Bergmeister: „Der jüdische Weltverschwörungsplan", p. 5. Editura U. Bodung. 1937.

[10]) Dr. Karl Bergmeister: „Der jüdische Weltverschwörungsplan", p. 5.

Dar şi scriitorul George Butmi a publicat textul Protocoalelor în broşura sa „Oblitschitelnjnja rjetschi, wragi roda tschelwojetscheskago" („Cuvântări edificatoare, duşmanii omenirii") fără ca să ne fie cunoscută până astăzi data precisă a apariţiei ei. Jouin care a publicat în anul 1920 textul lui Nilus în cartea sa „Le peril-maçonnique", volumul I, Les Protocols des Sages de Sion", a publicat în anul 1922 în volumul al IV-lea al aceleiaşi lucrări şi textul lui Butmi sub titlul de „Les Protocols de 1901 de Butmi". Jouin a utilizat ediţia a IV-a a broşurei lui Butmi apărută în anul 1907[11]).

După războiul mondial cartea lui Nilus a fost adusă de către refugiaţi ruşi în America de Nord şi'n Germania, iar Müller von Hausen, preşedintele unei asociaţii anti-iudaice, a publicat Protocoalele sub pseudonimul de Gottfried zur Beeck. Cartea lui Müller von Hausen a apărut în anul 1919 şi ea cuprinde Protocoalele în versiunea lui Nilus. In urmă ne-a dat şi Theodor Fritsch o traducere germană a Protocoalelor[12]).

Sprijinindu-se pe un mare număr de exemple din domeniul politicei mondiale, Alfred Rosenberg[13]) ne demonstrează în cartea sa „Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik" („Protocoalele Înţelepţilor Sionului şi politica mondială a iudaismului") că iudaismul internaţional a trecut de mult la înfăptuirea planului său general de dominţie mondială şi la atacul hotărîtor împotriva libertăţii popoarelor neiiudaice, în care scop a izbutit să-şi recrute vasali printre aceste popoare, cu mult înainte de bucnirea acestui război care va hotărî definitiv soarta iudaismului şi'n care poporul german, italian, japonez precum şi celelalte popoare aliate se luptă pentru asigurarea propriei lor libertăţi. Cea mai bună şi hotărîtoare dovadă a autenticităţii „Protocoalelor Înţelepţilor Sionului" o găsim în istoria milenară a iudaismului şi'n faptele sau mai bine zis nelegiuirile istorice ale acestuia.

Astfel autenticitatea Protocoalelor şi caracterul lor de plan şi program al statului major jidovesc au fost demonstrate şi'n darea de seamă asupra procesului din Berna[14]) prin:

1. toată mentalitatea şi ura jidovească faţă de popoarele neiudaice,
2. scrierile jidoveşti ale tuturor timpurilor care cuprind şi programul de dominaţie mondială a iudaismului,
3. programul de dominaţie mondială al asociaţiei internaţionale a cercetătorilor Bibliei,
4. activitatea francmasoneriei mondiale,
5. colaborarea internaţională a iudaismului, şi prin
6. evenimentele politice şi economice ale ultimilor secole.

(Serviciul Mondial)

[11]) Dr. Karl Bergmeister: „Der jüdische Weltverschwörungsplan", p. 6.

[12]) Dr. Hans Jonak von Freyenwald: „Der Berner Prozess...", p. 98.

[13]) Alfred Rosenberg: „Die Protokolle der Weisen von Zion u. die jüdische Weltpolitik". Deutscher Volksverlag, München.

[14]) Ulrich Fleischhauer: „Die echten Protokolle der Weisen von Zion".

Aviz

Numeroşi cititori din România ai buletinului nostru şi-au exprimat dorinţa ca ediţia românească a „Serviciului Mondial" să apară în acelaşi format ca şi ediţia germană şi franceză.

In străduinţa noastră de a ţine, după posibilitate, sama de dorinţele cititorilor noştri privitoare la acţiunea noastră de lămurire a opiniei publice mondiale asupra primejdiei jidoveşti, am hotărît ca începând cu acest prim număr al celui de al IV-lea an, ediţia românească a buletinului nostru să apară în acest format mărit. In acelaşi timp mai aducem la cunoştinţa cititorilor noştri români că abonamentul pentru România a fost fixat la suma de 200 de lei pe an şi 100 de lei pe jumătate an. In România acest abonament poate fi achitat la:

Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, Str. Lipscani 31-33,
pentru
Dresdner Bank, Frankfurt am Main, Conto 49537.

Sperăm că cititorii noştri români vor aprecia atât importanţa publicaţiei noastre cât şi sacrificiile care le facem pentru a o răspândi pretutindeni în cât mai multe limbi şi-şi vor achita de acum înainte abonamentul regulat şi cu punctualitate.

Conducerea „Serviciului Mondial".

Director: Dipl.-Ing. A. Schirmer. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschließfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M., sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M. Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Welt-Dienst, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.

I.13148/20.08.84